

Ahir Zaman Düşlerimden

– HimmetAYGÜT · 08 Kasım 2012

ağızımdaki kekremsiliği bilen
o kadın inanmıyor elbet de
nice umut çizsem de duvarlara
- tüm gidişlerime dair -
kaçışlara adres olarak verdiğim memleketlerin
üşümelerime çare olmadığına
ama adı gibi biliyor
yedi tepenin altısında kayıp bu adamın
- ne kadar zorlarsa zorlasın -
hep kendi yalnızlığına uyanacağını
yorulup iç çekişlerinden.
biraz Leyla oluyor
biraz Roza Luxemburg
sevgi-öfke çıkını
denkleştiremediğinden.

dün denilen aşağıladı bizi
yaşamak ve görmek dürtüsündeki bedenimizi.
çok uzun koştuk bunca yılı
ağzımız burnumuz köpük
ki İngiliz tayı olsa
daha fazla acı çekmesin diye vururduk.

/muhtemel yine susarak geçirim
bir yaman çelişki çemberlerinden daha
ama, söyleyemezsem affet
gözlerimde gizli
mavi bir düşünümüyle
uykularına ne çok gece
daldığımı
ki
kıyamıyorum sana
çam kokularıyla dolup
kurak topraklarımda ormana inanmışken sen
loş uçurumlara kendimi

bile bile mahkum kılmışlığım./

ve bundan dı gülüşümüz bugün Mustafa'yla

- vuralım mı?

- vuralım abi

ele gülüş

bize kahırlar adına

diyemedim

kendimden mi başlamalıym diye,

çocuksu,

içten gülen o kadının hatırına.

.